

Barcs János

Magyarábok

URAM! Micsoda sorsot mértél népünkre?!
Ezerötszázötvenhétben... Jó Istenem:
Idegen új hazára lelték fiaink...
Alsó-Nubia ismeretlen világa
Lett számotokra: Wadi Halfa szigete
S befogadott fiaivá benneteket:
Ti Asszuánig futó –, gyötört harcosok:
Halálraszánt, harcból menekült magyarok!
S Menartin, Gyanna után Halfa Daghim
Lett számotokra az új éltető haza.
Idegen otthon –: messze sodort testvérek: –
S lertetek MAGYARÁBOK –, kik még éltek
HUNNIA-szívvvel égtek és ragaszkodtok
Az ősi Hazához! Honnan tudhattatok
Ti, távoli idegen nyelvet beszélők
Erről az ősi-hős, nagysorsú hazáról?!
Évszázadok vihara nyeste e nyelvet
S nem tanulhattatok magyarul verset:
S lertetek MUSZLIM-magyarok: Emlékezők...
Tudjátok milyenek a magyar temetők?!
Mária Terézia korában –: kínban
Földönfutók! Ti Asszuánba sodratott
Magyar Ábrahámok, de a lelketekben
Ott éltek a meggyötretett magyar álmok.
Sós tengerrel mosdattátok az ősi gyászt
S magyarul imádkoztatok magyar fohászt: –
S elszáll-e még hozzátok a magyar átok?!

(Szigliget, 1993. október 23.)

Álmomat kitakartam

Táncolnak a fenyőfák a parkban;
hajnali álmomat kitakartam.
Szobám ablakában állok csöndben:
mint egykoron –, börtönömben!

(1993. október 23. Szigliget)

Hajnali jel

Rándítod vállad unottan,
és vérzik a világ.
Hallgatod a vést magadban
s beléremeg a szád.

Napsugár-fény őrzi arcod;
hajnali jel ügyel
fegyelmézõn –; bírjad harcod,
s hogy mindenre figyelj.

Istenem biztass jelezve,
vétkemül ne büntess!
Tollat tartó őr-kezembe,
– még sok erõt ültess!

Lehessek szolgád utamon:
Mindörökre veled.
Másképp szólítom kudarcom: –
S máshogy a képzelet.

(Szigliget, 1993. október 26.)